

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 187/05
15.03.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Зорана Перовића, председника већа, Љубомира Вучковића, Слободана Рашића, Невенке Важић и Соње Манојловић, чланова већа, са саветником Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном поступку против оптуженог АА и др., због кривичног дела убиства из члана 47. став 1. Кривичног закона Републике Србије и др., одлучујући о жалбама оптуженог ББ, бранилаца оптуженог АА, адв. АБ и адв. АВ, браниоца оптуженог ВВ, адв. АГ, браниоца оптуженог ГГ, адв. АД и браниоца оптуженог ДД, адв. АЂ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Нишу К. 81/04 од 4.10.2004. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адв. АВ и браниоца оптуженог ВВ, адв. АЕ (у замени за адв. АГ), дана 15.3.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ДЕЛИМИЧНИМ УВАЖАВАЊЕМ жалбе бранилаца оптуженог АА, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Нишу К. 81/04 од 4.10.2004. године, у односу на оптуженог АА, само у погледу одлуке о казни, тако што Врховни суд овом оптуженом, за кривично дело убиство из члана 47. став 1. Кривичног закона Републике Србије, утврђује казну затвора у трајању од 8-осам година, а узима као утврђене, том пресудом, за кривично дело неовлашћено набављање, држање и ношење ватреног оружја и муниције, из члана 33. став 1. Закона о оружју и муницији, казну затвора у трајању од 1-једне године и за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 245. став 3. Основног кривичног закона, казну затвора у трајању од 2-два месеца, па га за наведена кривична дела за која је првостепеном пресудом оглашен кривим, применом члана 48. Основног кривичног закона, осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 9-девет година, у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 28.1.2004. године, па надаље.

Жалба бранилаца оптуженог АА у преосталом делу и жалбе оптуженог ББ и бранилаца оптужених ВВ, ГГ и ДД у целисти, одбијају се као неосноване и иста првостепена пресуда, у непреиначеном делу, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном првостепеном пресудом оглашени су кривим, и то: оптужени АА, за кривично дело убиство из члана 47. став 1. Кривичног закона Републике Србије (КЗ РС), за које му је утврђена казна затвора у трајању од десет година, за кривично дело неовлашћено набављање, држање и ношење ватреног оружја и муниције из члана 33. став 1. Закона о оружју и муницији (ЗОМ), за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 245. став 3. Основног кривичног закона (ОКЗ) за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2-два месеца; оптужени ББ, за кривично дело неовлашћено држање ватреног оружја и муниције из члана 33. став 1. ЗОМ; оптужени ВВ, ГГ и ДД, за кривично дело помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 204. став 2. КЗ РС, за које дело је оптуженом ВВ утврђена казна затвора у трајању од 6-шест месеци и оптужени ВВ, још и за кривично дело неовлашћено набављање, држање и ношење ватреног оружја и муниције из члана 33. став 1. ЗОМ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 1-једне године, па су осуђени, и то: опт. АА, на јединствену казну затвора у трајању од 11-једанаест година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 28.1.2004. године, па надаље; опт. ББ, на казну затвора у трајању од 1-једне године и 3-три месеца; опт. ВВ, на јединствену казну затвора у трајању од 1-једне године и 5-пет месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 28.1.2004. године до 4.10.2004. године; опт. ГГ, на казну затвора у трајању од 6-шест месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 28.1.2004. године до 23.4.2004. године и опт. ДД, на казну затвора у трајању од 3-три месеца.

Истом пресудом, оптужени су обавезани да плате суду на име паушала по 5.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка, и то: опт. АА износ од 75.180,00 динара; опт. ВВ износ од 570,00 динара и опт. ГГ износ од 4.295,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења. Законски заступници сада пок. ПП, ЋЋ и ЕЕ, ради остварења имовинскоправног захтева, упућени су на парницу.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе:

- браниоци опт. АА, адв. АБ и адв. АВ (заједничка жалба), због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд Србије као другостепени суд побијану пресуду укине и предмет врати на поновно суђење или да пресуду преиначи у погледу одлуке о казни и опт. АА изрекне блажу казну, као и са захтевом за обавештавање оптуженог и његових бранилаца о седници већа другостепеног суда,

- опт. ББ, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда преиначи и да му се изрекне условна осуда са дужим роком кушње или да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку,

- бранилац опт. ВВ, адв. АГ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да Врховни суд Србије побијану пресуду преиначи у корист подносиоца жалбе, или да пресуду укине и предмет врати првостепеном суду ради правилног и потпуног утврђивања чињеничног стања, као и са захтевом за обавештавање оптуженог и браниоца о седници већа другостепеног суда,

- бранилац опт. ГГ, адв. АД, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд Србије преиначи побијану пресуду на тај начин што ће опт. ГГ изрећи блажу казну, као и са захтевом за обавештавање оптуженог и његовог браниоца о седници већа другостепеног суда ради присуства истој,

- бранилац опт. ДД, адв. АЂ, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се побијана пресуда укине у односу на овог оптуженог и предмет врати на поновно суђење, као и са захтевом да буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац, у поднеску Ктж. бр. 312/05 од 16.2.2005. године, предложио је да Врховни суд Србије одбије као неосноване жалбе бранилаца оптужених АА, ДД, ВВ и ГГ и жалбу опт. ББ и да првостепену пресуду потврди.

У седници већа, одржаној у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку (ЗКП), у одсутности обавештених Републичког јавног тужиоца, опт. ВВ, опт. ГГ и његовог браниоца, адв. АД и браниоца опт. ДД, адв. АЂ, а у присуству опт. АА и његовог браниоца, адв. АВ и браниоца опт. ВВ, адв. АЕ, који су изнели објашњења за ставове из жалби, Врховни суд је испитао побијану пресуду, размотрио све остале списе предмета, па је након оцене жалбених навода и предлога, као и предлога Републичког јавног тужиоца, из напред наведеног поднеска, нашао да је жалба бранилаца опт. АА делимично основана, а да су жалбе опт. ББ и бранилаца оптужених ВВ, ГГ и ДД, неосноване.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка на које Врховни суд, као другостепени, пази по службеној дужности (члан 380. став 1. тачка 1. ЗКП), поводом жалби опт. ББ и браниоца опт. ГГ, поднетих само због одлуке о кривичној санкцији, жалбе бранилаца опт. АА, у којој су битне повреде одредаба поступка само истакнуте као жалбени основ, без опредељења о којим се тачно битним повредама ради и без образложења у чему се оне одређено састоје и жалби бранилаца оптужених ВВ и ДД којим се, сходно предњем утврђењу, пресуда неосновано побија због битних повреда одредаба поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП.

Неприхватљиви су наводи жалбе браниоца опт. ВВ да наведена битна повреда постоји због нејасности и неразумљивости изреке пресуде, противречности исте са разлозима пресуде, одсуства разлога о одлучним чињеницама, те нејасности и противречности датих разлога са стварном садржином исказа датих током поступка.

Наиме, у изреци пресуде сасвим су јасно описане и довољно одређене радње извршења и све друге чињенице и околности из којих произилазе законска обележја кривичних дела за која је опт. ВВ оглашен кривим, а о којим су у образложењу пресуде дати јасни и потпуни разлози који су у складу са изреком и са стварном садржином доказа на које се суд позива кад те чињенице утврђује.

Будући да из описа дела у изреци и у образложењу пресуде произилази да је опт. ВВ радњу предаје, опт. ББ, оружја којим је извршено кривично дело убиства, предузео заједно са опт. ГГ, дакле, у оквиру њиховог заједничког, јединственог умишљаја, како је исти и утврђен на страни 39 став 2 пресуде, да том радњом помогну опт. АА да не буде откривен као учинилац тог кривичног дела, то изрека пресуде, супротно тврдњи у овој жалби, није неразумљива због околности да у истој није назначено ко је од њих двојице носио то оружје од возила опт. АА до стана опт. ББ и овоме га предао.

Сасвим је јасно описана у изреци и у образложењу пресуде и радња опт. ВВ пружања помоћи опт. АА после извршења кривичног дела, у виду његовог смештаја у стану пријатеља опт. ВВ (сагласно утврђењу суда да је опт. АА после догађаја са сада пок. ПП, тражио од оптужених ВВ и ГГ и сведока ЖЖ да га крију), као и радња неовлашћеног држања и ношења ватреног оружја и муниције, у означено критично време, а које је опт. ВВ неовлашћено набавио при чему је небитно за постојање дела кад је тачно и од кога оптужени набавио предметни револвер, па је без значаја указивање у овој жалби на противречност разлога пресуде у односу на ове чињенице.

Околност истакнута у истој жалби, да су разлози за закључивање суда о постојању кривичних дела у питању, у радњама опт. ВВ и о његовој кривичној одговорности, супротно исказима оптужених и сведока ЖЖ, што је логично случај са појединим деловима тих исказа које првостепени суд није прихватио као истините, не може се сматрати као противречност у смислу битне повреде одредаба поступка о којој је реч, јер је ствар оцене суда које ће исказе и у којим деловима узети као истините и на њима засновати своју одлуку, што овај жалбени навод своди на оспоравање чињеничног стања.

Кад је реч о оцени суда одбране опт. ББ, нема нејасности ни противречности разлога пресуде на које се жалбом браниоца опт. ВВ указује, а које би биле од утицаја на дело овог оптуженог, будући да се оцена о потпуном признању и прихватању одбране опт. ББ односи на радње извршења дела које је том оптуженом стављено на терет и да је опт. ББ доследно током поступка тврдио да су му у стан дошли и оружје донели оптужени ВВ и ГГ и да је суд дао разлоге за неприхватање измењене одбране опт. ББ на главном претресу само у погледу чињенице ко му је од њих двојице предао оружје.

Неосновано се жалбом браниоца опт. ДД, побијајући пресуду због битне повреде из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, истиче да су разлози пресуде нејасни и у знатној мери противречни сами себи и садржини записника о исказима датим током поступка. Ово из разлога, што пресуда, у делу који се односи на овог оптуженог, по оцени Врховног суда, такве недостатке не садржи и што се у даљим објашњењима у жалби, у вези са истим, не наводи у чему се одређено ти недостаци састоје, већ се уопштено указује на "конфузно, произвољно закључивање суда и паушалну интерпретацију садржаја записника о саслушању оптужених", чиме се у суштини оспорава правилност оцене првостепеног суда изведених доказа и закључака изнетих у побијаној пресуди.

Чињенично стање пресуде у односу на оптужене АА (у погледу кривичног дела из члана 47. став 1. КЗ РС), ВВ и ДД, правилно је и потпуно утврђено, правилном оценом првостепеног суда одбрана оптужених и свих изведених доказа, у погледу свих одлучних чињеница, како оних које чине објективна обележја кривичних дела која су им стављена на терет, тако и у погледу чињеница и околности које се тичу субјективног односа ових оптужених према учињеним делима, о чему су у побијаној пресуди изнети одговарајући и правилни разлози које у свему усваја и Врховни суд и, стога, налази да се неосновано у жалбама бранилаца наведених оптужених, побијајући пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, тврди супротно.

Наводи жалбе бранилаца опт. АА да је површан и неаргументован закључак вештака обдуцента да живот

сада пок. ПП не би могао бити спасен ни да је операција обављена у познатим светским клиникама, као и да је погрешна и супротна извештају лекара хитне помоћи ЗЗ, констатација вештака да је сада пок. ПП био у несвести приликом пријема у болницу, неприхватљиви су и истим се не доводи у питање постојање узрочно-последичне везе између радње оптуженог и наступања смрти ПП. Ово из разлога што је проведеним судско-медицинским вештачењем несумњиво утврђено да је дејством пројектила испаленог из ватреног оружја, сада пок. ПП, нанета тешка телесна повреда која је у време настанка била са високим степеном опасности по живот, при чему је вештак др ИИ изнету квалификацију повреде, наступање смртног исхода у конкретном случају и поред хитне и адекватне медицинске помоћи, о којој се изјаснио на основу података из историје болести Хируршке клинике у Нишу и свој закључак да је мало вероватно да је живот повређеног могао бити спасен било каквом, и најургентније указаном и високоспецијализованом медицинском помоћи, детаљно објаснио тежином и карактеристикама насталих повреда и оштећења унутрашњих органа и следственим тешким поремећајем функција свих виталних органа услед губитка крви и повреде ткива, а такође је дао и разложна објашњења у вези са констатацијом, у записнику о обдукцији, губитка свести повређеног при пријему у болницу, позивајући се, осим на изјаву мајке повређеног, и на податке из историје болести о стању тешког шока у којем је повређени био у време пријема у болницу, које подразумева и стање тешког помућења свести, мада без података о потпуном губитку свести.

Насупрот наводима ове жалбе, првостепени суд је разјаснио и правилно утврдио све околности које су претходиле предметном догађају, а које су од значаја за оцену психичког стања оптуженог у време извршења кривичног дела у питању – постојање ранијих неспоразума између оптуженог и сада пок. ПП и расправе уз агресивно понашање сада пок. ПП према оптуженом, критичном приликом, у смислу вике, упућених претњи оптуженом и кретања према њему са једном руком у џепу, и сагласно налазу и мишљењу Комисије вештака (неуропсихијатра и клиничког психолога) о утицају тих околности на настанак стања афективног узбуђења код оптуженог, односно афекта страха на граници између лаког и средњег степена и утицаја својстава личности оптуженог, с обзиром и на његов узраст, основано закључио да је способност за урачунљивост оптуженог у време извршења дела била смањена, али не битно. Како је првостепени суд, правилном оценом одбрана оптужених и исказа сведока ЖЖ, несумњиво утврдио да сада пок. ПП критичном приликом није имао код себе пиштољ и да није постојао његов напад на оптуженог – кретање према оптуженом са пиштољем у руци, то се без основа у овој жалби истиче да је требало да суд прихвати закључак вештака о битно смањеној урачунљивости оптуженог, а који је од стране вештака изложен само као варијанта за случај утврђења постојања описаног напада на оптуженог. Следствено реченом, неосновано се у жалби понављају и ставови одбране из првостепеног поступка, о поступању оптуженог у нужној одбрани, односно у прекорачењу нужне одбране, који су били предмет свестране и правилне оцене првостепеног суда у побијаној пресуди.

Неосновано се овом жалбом негира и постојање умишљаја оптуженог на лишавање живота ПП, све то опет у вези са напред изложеним и оцењеним ставом да је оптужени само хтео да одбије напад на њега, али и у вези са локацијом устрелине (предео грудног коша и трбуха), која управо супротно противречним наводима жалбе (да оптужени није нишанио – да није погодио у леву, већ у десну страну груди), указује на постојање свести код оптуженог да испалењем пројектила из ватреног оружја у тај део тела, где се налазе витални органи, може нанети смртоносну повреду и да је то и хтео, како правилно закључује и првостепени суд, опредељујући облик виности оптуженог као директан умишљај на лишавање живота ПП.

Неосновано бранилац опт. ВВ, оспоравајући закључак првостепеног суда да је оптужени предузео радње извршења које су му стављене на терет, истиче да је утврђење првостепеног суда да је опт. ВВ предао пиштољ и револвер опт. ББ, супротно доследним одбранама оптужених АА, ГГ и ВВ, те исказу сведока ЖЖ на главном претресу, да је оружје из возила понео, носио и предао опт. ББ опт. ГГ, а у односу на набављање и поседовање предметног револвера, да ове чињенице нису ни утврђене и да доказ о истим није ни поседовање чауре од револвера, од стране опт. ВВ, будући да су сви испитани потврдили да је ту чауру опт. ВВ добио од опт. АА. Ово из разлога што, најпре, није тачан навод жалбе о потпуној доследности исказа оптужених АА, ГГ и ВВ у вези са предметним оружјем и што, према правилној анализи и оцени првостепеног суда, насупрот одбрани опт. ВВ који негира поседовање и ношење, критичном приликом, предметног револвера марке "___" калибар 38 и упућује на сада пок. ПП као поседника истог и негира своје учешће у предаји опт. ББ тог оружја и пиштоља из којег је пуцао опт. АА, те и одбрани опт. ГГ, који опт. ВВ не терети за ове радње и признаје, мада не одмах и недоследним и противречним тврдњама, да је он предао опт. ББ капу са револвером калибра 38, односно кесу, не знајући шта се у њој налази, стоје искази опт. АА и опт. ББ, који не само да говоре о учешћу опт. ВВ (са опт. ГГ) у предаји предметног оружја опт. ББ, већ у више наврата истичу да је ту радњу управо он предузео и, такође, исказ из истраге сведока ЖЖ о поседовању и ношењу предметног револвера од стране опт. ВВ, при чему првостепени суд, имајући у виду претње упућене овом сведоку пре главног претреса и неуверљиво несећање сведока одређених појединости, па и свог казивања у истрази и недавања разложног објашњења за измену исказа на главном претресу, основано прихвата као веродостојан исказ овог сведока из истраге.

Све то, уз поседовање чауре од поменутог револвера, а код правилне оцене првостепеног суда о неубедљивости понуђених доказа о пореклу исте, с обзиром на противречне исказе оптужених ВВ, АА, ГГ и ДД, о околностима прибављања чауре од стране опт. ВВ и код неспорне чињенице да су оптужени након повређивања сада пок. ПП, а на предлог опт. ВВ, боравили у стану његовог пријатеља, довољни су и поуздани докази, насупрот ставу жалбе браниоца опт. ВВ, за закључак првостепеног суда да је овај оптужени предузео радње извршења кривичних дела за која је оптужен и о намери оптуженог да помогне опт. АА да не буде откривен као учинилац кривичног дела убиства, на који закључак је без утицаја околност да је опт. ВВ првобитно предлагао да се предају полицији.

Не могу се прихватити као основани наводи жалбе браниоца опт. ДД да је погрешно утврђење првостепеног суда о постојању свести код опт. ДД, да превоженом оптужених АА, ВВ и ГГ и сведока ЖЖ, од куће опт. ББ до куће ЈЈ, пружа помоћ учиниоцу кривичног дела. Насупрот ставу ове жалбе, није без значаја за правилност утврђења наведене чињенице, околност да су оптужени АА, ВВ и ГГ најпре пређутали сусрет са опт. ДД и он сусрет са свима њима (осим са опт. ВВ), као и све околности тог сусрета, заједничког одласка у село КК и повода за тај одлазак, а потом и њихово заједничко кретање возилом опт. ДД до стана на ЛЛ, а о којим су се у касније датим исказима детаљно изјашњавали, уз значајне међусобне разлике, па је ту околност првостепени суд правилно оценио као настојање, које је резултат међусобног договора оптужених, да помогну опт. ДД да избегне кривичну одговорност због природе његовог посла (радник МУП-а) и да је он несумњиво знао, од тренутка сусрета са оптуженим, да је опт. АА учинио кривично дело.

Следствено свему реченом, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон када је нашао да у радњама оптужених АА, ВВ и ДД, стоје законска обележја управо оних кривичних дела за која их је, побијаном пресудом, огласио кривим, па се неосновано жалбама бранилаца ових оптужених пресуда побија и због повреде кривичног закона у вези са ставом жалилаца о недостацима о утврђеном чињеничном стању.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казнама, у смислу жалбених навода опт. ББ и бранилаца оптужених АА и ГГ, а у смислу члана 383. ЗКП, у односу на жалбе бранилаца оптужених ВВ и ДД, Врховни суд налази да је првостепени суд, у односу на све оптужене, правилно утврдио све околности које су, сходно члану 41. ОКЗ, од значаја за ову одлуку, како олакшавајуће, тако и отежавајуће, и следствено томе оцењује неоснованим наводе у жалбама опт. ББ и браниоца опт. ГГ којим се указује на пропуст суда да овим оптуженим цени одређене околности као олакшавајуће, при чему опт. ББ указује на кратко време држања оружја, да није знао да је истим извршено кривично дело и да га није одмах предао полицији јер је био под температуром, а бранилац опт. ГГ, на признање дела као допринос оптуженог расветљавању догађаја и његову спремност да се одмах преда полицији у чему је спречен претњом опт. АА да ће убити сваког ко то учини. То имајући у виду да је држање оружја од стране опт. ББ прекинуто интервенцијом полиције, а не његовом вољом, а да се опт. ГГ бранио на начин који се не може сматрати доследним и потпуним признањем извршења дела, док су наводи о претњама опт. АА супротни чињеничном стању утврђеном изведеним доказима.

Правилном оценом значаја олакшавајућих и отежавајућих околности утврђених на страни оптужених ВВ, ББ, ГГ и ДД, а имајући у виду и објективну тежину и друштвену опасност дела која су учинили и степен кривичне одговорности сваког од њих, првостепени суд је овим оптуженим правилно одмерио казне за та дела, а опт. ВВ и јединствену казну, као у изреци побијане пресуде, које казне су, и по налажењу Врховног суда, неопходне за постизање сврхе кажњавања (члан 33. ОКЗ) у односу на сваког од наведених оптужених. Зато су, по оцени Врховног суда, неосновани супротни жалбени наводи опт. ББ и браниоца опт. ГГ, да је суд преценио значај отежавајуће околности која се тиче раније осуђиваности ових оптужених за неистоврсна кривична дела, а да није у довољној мери ценио значај олакшавајућих околности због којих сматрају да би се и блажом казном у односу на ове оптужене постигла сврха кажњавања.

Међутим, у односу на опт. АА, Врховни суд налази да се основано жалбом његових бранилаца, указује да има места одмеравању блаже казне, за кривично дело из члана 47. став 1. КЗ РС, јер олакшавајуће околности које се тичу његове младости – да је дело извршио као млађе пунолетно лице, са непуних 19 година и његове смањене урачунљивости због радњи и поступака сада пок. ПП, објективно имају већи значај него што то цени првостепени суд. Зато је Врховни суд, уважавањем ове жалбе у делу одлуке о казни, побијану пресуду преиначио и опт. АА, за наведено кривично дело утврдио казну затвора у трајању од 8-осам година и узимајући као правилно утврђене побијаном пресудом, казну затвора у трајању од 1-једне године за кривично дело из члана 33. став 1. ЗОМ и казну затвора у трајању од 2-два месеца за кривично дело из члана 245. став 3. ОКЗ и оптуженог, применом члана 48. ОКЗ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 9-девет година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 28.1.2004. године, па надаље, налазећи да се и са овако одмереном казном у конкретном случају може остварити сврха кажњавања.

Из свих изнетих разлога, а на основу члана 391. став 1. и члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,
Наташа Бањац, с.р. Зоран Перовић, с.р.

За тачност отправка

сђ